

”Eken håller sig frisk i vattnet och är i följd därav synnerligen lämplig att användas i skeppsskrof”, berättar Olaus Magnus.

Tvåusen ekar gick det visst åt för ett enda linjeskepp.

Man ser framför sig de vidsträckta ekskogarna innan vi blev krigisk stormakt, skogar av vilka dessa förortsekar är en glimmande rest.

Mycket sent på våren blommar han.

Ingen *sover* så som han. Ingen. Inte så stilla, han har allt annat än bråttom. Låt dom hålla på, tänker han, eller hon, jag tar dem på upploppet, gåendes. Med hämlarna i marken. Försiktigt, och stort.

Och det gör hon.

När ivern är som värst kan man sitta vid det där, vid den tunga djupa ekandningen.

Musöron knappt, medan syrenerna skriker.

Det är fint att hon finns. Och påminner om att tiden inte finns.

Nu mognar frukterna. E k o l l o n e n.

Föreställ er: *en hord av ivriga ollonsvin framvällande genom förorten.*

Blekinges landskapsblomma.

De fått har rum har nog inte att nå de där pampiga dimensionerna att dimensionerna av av ett *värld*.

De skriker lilla tyst nu lilla lilla lilla nuorkestern. Hennes är mest kännetecken är karakteristisk som är består av klyvfrukten är två enfröiga, vingade NÖTTER.

I starkt fungerar detta blåst blåst blås skivlika som ett segel!

Vid och ett vindstilla åstadkommer svag vind vid genom sin den form den är är förtjockat ena längs kanten snurrande, en svävande, fallande rörelse rörelse rörelse frukten.

Denna minskar minskar minska rörelse rörelsefrukten fallhastigheten frukten långsamt svävar så ett svävar ett förblir svävar svävar föras föras hinna svävas föras svävar bort föras en stycke.

Somliga bär träd bär hanblommor, bär andra andra blommor, i bottenblommans botten sitter en honung, begärligt för insekter.

Strandskatan är en duvstor, tjock fågel, täckt av träningsoverålaktig hud. Näbben är varningsröd, från sidan tillplattad. Könen är lika.

Flykten är *trång*, som om dräkten satt åt, som ylle som tvättats för varmt, styvt, oelastiskt, kofta...

Kommer att tänka på en del par man ser, ofta närmar de sig pensionsåldern. Eller lite efter. Vältränade. Ofta ute och går. De mjukt hårda stjärtarna.

De har likadana träningsoveråler. De ser *farliga* ut.

Hälsenorna, liksom hoppande, struttande.

Stjärtarna vinklade lite *upåt*.

Man kan se dem överallt, men företrädesvis i mellan-små städer.

De håller noga uppsyn på allt som kan störa ordningen. Skriker, "bik, pik, pirr" när man närmar sig.

Rosa ben, helt vit undersida, svart rygg.

Står ofta på stenar i strandkanten.

Bredvid varandra.

Axlarna uppkörda.

Blicken oxlik.

Nedhukade huvuden.